

Predstava 'Glava lava' redateljice Aide Bukvić dobila nagradu Orlando

'TREBA NJEGOVATI INTERAKCIJU UMJETNIKA S DUBROVNIKOM'

Razgovarala TAMARA BORIĆ
 Fotografija DUBROVAČKE LJETNE IGRE

Nagradu Orlando za najvrjedniji umjetnički doseg u glazbenom programu 72. Dubrovačkih ljetnih igara dobila je sopranistica Julija Ležnjeva za koncert u atriju Kneževa dvora, a Grand prix za osobit umjetnički doprinos u ostvarenju cjelokupnog programa Dubrovačkih ljetnih igara u više festivalskih sezona dodijeljen je Folklornom ansamblu Lindo. U dramskom programu, predstava „Glava lava“ autora Ivana Salečića proglašena je najboljom na upravo završenim Dubrovačkim ljetnim igrama te je dobila nagradu Orlando. Kako se kaže u obrazloženju nagrade, „uspješna adaptacija, vješta i nenametljiva režija, odličan glumački ansambl, ambijentalni odabir igrališta ispod Minčete s pogledom na Grad koji se tematizira, razlozi su zbog kojih je Ocjenjivački sud za dramu većinom glasova odlučio dodijeliti nagradu Orlando za najbolje umjetničko ostvarenje u dramskom programu Igrara autorskom timu i glumačkom ansamblu predstave“. Redateljica Aida Bukvić dala je intervju Nacionalu.

NACIONAL: Predstava „Glava lava“, koju ste režirali, dobila je Orlando na ovogodišnjim Dubrovačkim ljetnim igrama, kakvi su osjećaji, što znači ta nagrada?

Proces na postavljanju „Glave lave“, od same adaptacije pa do premijere, bio je dug i intenzivan. Probe i u Zagrebu i u Dubrovniku pratile su nezapamćene ljetne vrućine, uvjeti nisu bili idealni, ali su zaista svi u ekipi - od autorskog tima i glumačkog ansambla pa do tehničkog osoblja na samoj lokaciji u Dubrovniku - izrazito bili posvećeni ovom projektu, tako da je, vjerujem, svima ova nagrada došla kao veliko priznanje za uloženi trud. Orlando je nagrada s velikom tradicijom koju su kroz desetljeća dobivali istaknuti kazališni umjetnici i zaista velike predstave pa je zadovoljstvo i tim veće.

NACIONAL: Kako je bilo raditi s ekipom i glumcima? S bratom ste već radili, ali s mnogim drugim glumcima niste.

Jedan od benefita rada na Dubrovačkim ljetnim igrama je i taj da zaista možete napraviti idealnu glumačku podjelu. Sve glumce poznavala sam otprije iako s nekima nisam profesionalno surađivala, a mlađi dio ansambla su svi bili i moji studenti. Spoj iskustva koji nose Doris Šarić - Kukuljica, Maro Martinović i Branimir Vidić - Flika, glumačke zrelosti i sigurnosti Amara Bukvića, Jadranke Đokić i Dražena Šivaka te mladosti i talenta koji se žele dokazati i pokazati - Ive Kraljević, Romana Nikolića, Glorije Dubelj, Marina Klišmanića i Veronike Mach - spojili su se u pozitivnu kreativnost iz koje je bio užitek raditi, propitivati, istraživati...

NACIONAL: Jedan od razloga što je upravo vama dodijeljen Orlando je, uz uspješnu adaptaciju, vještu

AIDA BUKVIĆ PRIMILA JE ORLANDA ZA PREDSTAVU 'GLAVA LAVA' IVANA SALEČIĆA, KOJU JE REŽIRALA NA DUBROVAČKIM LJETNIM IGRAMA

i nenametljivu režiju te glumački ansambl, činjenica da ste predstavu izvodili ispod Minčete, dakle, u gradskom ambijentu izvodi se predstava koja govori o Dubrovniku. Zašto je to važno?

Lokaciju, igralište ispod Minčete, odabrala sam sa scenografom Ivom Knezovićem. Od početka smo se složili da želimo kamen odnosno zidine, ali i neki prostor koji diše s Gradom. Igralište ispod Minčete pokazalo se kao idealna lokacija - s jedne strane zidine, s druge najljepši pogled na Dubrovnik. S jedne strane lokacija nudi komunikaciju i "disanje" s Gradom, a s druge oslikava osjećaj zatvorenosti i klaustrofobije koji svaki od likova na neki način osjeća. Ambijentalnost je zaštitni znak Dubrovačkih ljetnih igara i izazov je danas pronaći lokaciju koja komunicira s komadom i materijalom, a da opet bude na neki način izolirana od svakodnevnog turističkog gužve u ljetnim mjesecima. U tom smislu igralište ispod Minčete je idealna lokacija.

NACIONAL: Kakva su vaša razmišljanja o Dubrovniku, o Igrama, koliko je važno održavati kvalitetu tog festivala?

Kao što je Dubrovnik prepoznatljiv brend za Hrvatsku, Dubrovačke ljetne igre su to za Dubrovnik i to treba cijeniti i njegovati. U dubrovačke zidine upisana su stoljeća znanja i umijeća, od onih iz polja kulture i umjetnosti, preko znanosti do umijeća diplomacije. Treba

nastaviti njegovati tu interakciju umjetnosti i umjetnika s Gradom i ne dopustiti da Dubrovnik postane tek zanimljiva filmska kulisa za turističke evente. Turizam nam je, naravno, potreban, ta dinamika u mijenjanju Grada kao turističke destinacije nije nužno loša, ali mi kao umjetnici ne smijemo dopustiti da kultura tu uzmakne. Dubrovnik mora biti i turistička i kulturna destinacija i u nacionalnom i u međunarodnom kontekstu. Mislim da Dubrovačke ljetne igre u tom smislu odrađuju dobar posao, što se najbolje moglo vidjeti na primjeru prošle pandemijske godine.

NACIONAL: Predstava „Glava lava“ nastala je prema istoimenom romanu Ivana Salečića, a prati Dubrovnik iz povijesti i onaj suvremeni, današnji, s naglaskom na obitelj Gundulić. Što možete o tome reći, na čemu je bio fokus?

Salečićev roman je poluautobiografskog karaktera, poprilično je obiman i vuče nekoliko narativa - njegovo iskustvo s kupnjom i renovacijom stana u Dubrovniku, dosta traumatično iskustvo rada u marketingu i narativ povijesti obitelji Gundulić iz 17. stoljeća. U adaptaciji romana moja suradnica, dramaturginja Marijana Fumić, i ja odlučile smo se za dva dominantna narativa - onaj suvremeni koji se odnosi na kupovinu stana u Dubrovniku i onaj barokni. Barokni dio romana scenski je najzanimljiviji, ali dijaloški i najmanje raspisan u romanu tako da je Marijana napravila stvarno lavovski posao u raspisivanju i istraživanju istog. Isprepletenost tih dvaju vremena u mentalnom prostoru komada, koji se u jednom trenutku kroz zajedničke motive spoje u jedno, u brzom ritmu gotovo pa filmske montaže, najzahtjevniji su dio rada na predstavi koji nas je dočekao dolaskom u Dubrovnik. Sadašnjost govori o baroku, barok o sadašnjosti. Barok je konkretniji u svojoj bremenitosti dramskih situacija i motiva, a suvremenost, uz priču o renovaciji stana u samoj gradskoj jezgri, nudi vizuru s odmakom punu fine ironije i cinizma. Motivi zarobljenosti likova u kamene zidine, što u konkretnom što u mentalnom smislu, te pitanje slobode, njezinog značenja i granica, dominantni su motivi kojima smo se bavili.

NACIONAL: Koliko cijenimo povijest, književnost, zašto je to važno?

Živimo u vremenu u kojem nam je znanje većinom digitalizirano i lako dostupno, a time i podložno "dijagonalnom" čitanju. Čini mi se da je takav i doživljaj povijesti - ili se idealizira ili ideologizira. Povijest nosi znanje i iskustvo vremena i stoljeća znanosti i umjetnosti, književnost otvara svjetove i širi horizonte. Nama koji se bavimo kazalištem i umjetnosti općenito to je jasno kao dan, međutim, pitanje je kako odgovajati nove generacije da uz dominantu slikovnu informaciju zavole i cijene pisanu riječ. "Godina čitanja" u tom smislu je mali veliki korak.